

En portion perspektiv, tack!

Jag är rätt duktig på att gräva ner mig i mina egna problem och bekymmer. Jag miss-tänker att vi är fler med denna begåvning. Min egen existensbubbla lyckas med skrämmande framgång suddas ut världen utanför. Man kan säga att Barnens RäddningsArk fungerar som en motpol till detta.

I allt större grad handlar samhällets utveckling om "jag och mig själv". Vi kan och uppmanas till att förverkliga oss själva på alla möjliga sätt. Vi är verkligen privilegierade i vår del av världen, men samtidigt består vår samhällsstruktur av så mycket personligt välbefinnande att vi tappar bort oss i vår egen labyrint. Jag är självklart inte ute efter att försöka framkalla något allmänt dåligt samvete eller dra upp hela tänk-på-barnen-i-Afrika pedagogiken. Men visst är det skönt med en gnutta perspektiv i tillvaron? En handling, en tanke, en påminnelse om att mitt liv och min vardag är en del av en större bild. Och inte nog med det, mitt liv kan påverka andras liv! Så, hädanefter, när jag sitter med mina böcker och känner att det är synd om mig som har så mycket att läsa, ska jag påminna mig själv om att det finns många som inte får gå i skola överhuvudtaget. Högre utbildning är ett fantastiskt privilegium, och vi behöver inte se till den tredje världen för att få det bekräftat.

Bara i USA är det i stort sett en aktivitet för eliten att få läsa vid ett universitet, om du inte har turen att vara extremt begåvad och får ett stipendium. Jag ska tänka på de länder där man har sprängt skolor så att flickorna inte ska få utbildning. Men jag ska inte få dåligt samvete eller apatiskt tycka synd om andra istället för mig själv, utan jag ska med ett leende återigen känna mig privilegierad – privilegierad därför att jag kan göra något för andra! Och det, kära vänner, är den stora skillnaden: om vi gör något efter en portion perspektiv.

Viktoria Wrenbro

Senaste nytt på din mail

Önskar du få senaste nytt från oss på din mail och läsa mer än vad vi skriver om i nyhetsbrevet? Sänd din mailadress till oss på info@barnensraddningsark.com, så kan du oftare få aktuell information som kan vara intressant att läsa.

Vi stöttar
Barnens RäddningsArk

no limit
promotion.as

www.no-limit.no

BILHALLEN
www.bilhallen-e14.com E14

LINDBERG

www.lindberg.tm.se

VIHAB

Betongbälgtagning 0950-60014

novia
EKONOMI

www.noviaeekonomi.se

RUBECO
Blandad Ark

www.rubeco.no

MUSKOT MEDIA

www.muskotmedia.se

Fjeld Gård

www.fjeldgard.no

CORAX
UTVECKLING

BTS
BERGSLAGENS TEKNISKA SERVICE AB

www.btsab.com

Barnens RäddningsArk är en obunden internationell, kristen hjälporganisation för barnens rätt till ett liv och en framtid, som vill förmedla hjälp och glädje till människor runt om i vår värld.

Vi står under kontroll av Svensk Insamlingskontroll. Vi har ett 90-nummer för all ekonomisk insamling; Postgiro 90 11 11 - 5

Barnens RäddningsArk
Källgatan 8, 982 34 Gällivare
Tel: 0970-800 569
Mobil: 070-325 89 17
E-mail:
info@barnensraddningsark.com
www.barnensraddningsark.com

Postgiro: 90 11 11 - 5

Design, layout: www.mrpphoto.se

Branta trappor för Ana Maria.

Här är hissen som skall till Bolivia.

Äntligen en hiss till Ana Maria!

Det finns stunder i livet då glädjen inte har några gränser. Man blir bara så innerligt glad och rörd att orden stannar på halva vägen. Tårarna kommer och man klarar nästan inget mer än att få fram ett ynkligt TACK. Vi har nämligen fått en fin hiss som gåva att installera hemma hos Ana Maria. Som de flesta av er känner till har allas vår Ana Maria varit bunden vid sin rullstol nästan hela livet. Trots sin svåra situation har hon ägnat sitt liv för andra; för gatubarn, missbrukare, sjuka och fattiga. Hon har tagit sig fram på gatorna i sin rullstol, mött människor i nöd med stora behov och alltid varit villig att hjälpa om hon har kunnat.

Ana Maria bor i sitt gamla hus mitt i centrala Cochabamba. Varje morgon och kväll måste hon ta sig upp

och ner för de 15 trappstegen till sitt sovrum. Det har varit med stor ansträngning och under åren har det slitit hårt på hennes armar och axlar.

Från Barnens RäddningsArk vill vi framföra ett stort och varmt TACK till Bergslagens Tekniska Service AB, som skänkt hissen till Ana Maria. Tack också till alla ni övriga som är involverade i detta viktiga projekt. Nu arbetar vi med att få hissen klar för transport med båt till Chile och sedan landvägen upp till Bolivia och hem till Ana Maria. Det är ett stort och komplicerat projekt som kommer att ta tid innan det är klart. Mer information kommer i nästa nyhetsbrev.

Jimena svarar på några frågor...

sid. 2

Elevernas dag...

sid. 3

En portion perspektiv, tack!...

sid. 4

Jimena, en av våra bolivianska ledare svarar på några frågor

Berätta lite kort vem du är?

Jag är dotter till Ana Maria som startade arbetet för gatubarnen tillsammans med Barnens RäddningsArk. Jag är 38 år och gift med Javier, som i dag leder arbetet på pojkhemmet El Arca och flickhemmet Rosa de Sarón. Vi har två flickor som är 12 och 8 år gamla.

Vad har du för utbildning och hur länge har du arbetat med barn?

Jag har studerat utbildningsvetenskap på universitetet Mayor de San Simón under fem år. Efter det studerade jag vidare ett år för att slutligen ta min examen. Nu har jag arbetat 14 år med barn och de sista sex åren med Barnens RäddningsArk.

Varför har du valt att arbeta med barn?

När jag gick sista året på universitetet så fick jag möjlighet att arbeta på ett barnhem. Då började jag förstå barnens behov av att vara accepterade, förstådda och lyssnade till. Jag fick se in i verkligheten att inte ha föräldrar eller att vara övergiven. Men jag lärde mig också mycket av barnen. Jag förstod att något av det mest värdefulla man kan göra är att arbeta med barn. Det är deras liv och framtid vi skall forma och de är ivriga att få ta del av sådant som är bra att lära i livet. Jag förstod att dagens barn kan bli morgondagens ledare, få ett bra yrke och bli en bra mor eller far. Mitt ansvar är att ge dem det bästa jag kan, undervisa dem och guida dem in i framtiden.

Hur kom det sig att du började arbeta med Barnens RäddningsArk?

När min mamma Ana Maria, Solveig och Jörgen började arbetet med att hjälpa barnen på gatan så tänkte jag inte så mycket på vad de gjorde. Jag hade ett bra arbete och trivdes med det. Det var det enda jag brydde mig om. Så fick min man

erbjuda mig att börja arbeta på pojkhemmet El Arca. Jag såg att han gav allt i sin uppgift, men vi pratade faktiskt inte så mycket om det. Så en eftermiddag bad han mig följa med till El Arca för att träffa pojkarna. När jag kom dit och mötte dem så hände något med mig. Jag blev så starkt berörd av pojkarna jag mötte att jag bara grät och grät. Jag kände att här borde jag också arbeta tillsammans med min man. Nu fick jag för första gången personligen möta barn som hade levt på gatan. Jag fick möta ångesten hos våldtagna pojkar och de som blivit misshandlade av sina närmaste. Här kunde jag hjälpa till för att läka de inre sårn. Jag kände att jag var redo för ett nytt steg i mitt liv.

Nu har det gått några år och vilka är dina arbetsuppgifter i dag?

I dag arbetar jag på båda hemmen. Jag har ansvar för att lägga upp hela utbildningsprogrammet och de teman som sedan de övriga ledarna arbetar med. De övriga ledarna följer upp skolgången och har kontakt med lärarna på skolorna där barnen går. Jag koordinerar också arbetet med Ana Maria och med den

psykolog som vi nu har anställt. Jag evaluerar och följer upp de journaler vi för över alla barnen på hemmen.

En sista fråga för denna gång: Du är själv mamma till två flickor. Är det svårt att kombinera arbetet och samtidigt vara mamma?

Mina flickor växer och jag känner ibland att de skulle behöva mig mer. Min äldsta dotter, som är 12 år, säger ibland: Du förstår mig inte, du lyssnar inte på mig, jag vill vara mer tillsammans med dig. Då tänker jag att jag arbetar med barn med stora behov, men mina flickor har ju också behov. Jag försöker att ge min tid till mina flickor, och då en tid av kvalitet. I nästa nyhetsbrev ställer vi fler frågor till Jimena.

Richard blev påkörd av vår egen buss

En av våra pojkar blev nyligen påkörd av vår egen buss ute på El Arca. Naturligtvis är det något som inte får ske. Men nu hände det och Richard fick föras med ambulans till sjukhus. Det visade sig att han hade fått frakturer i bäckenet. Nu är han opererad och vi hoppas att allt skall läka och bli bra.

Richard på väg till operation.

Elevens dag då lärarna bjuder på fika.

Lärarna trivs med våra flickor.

Elevernas dag

Skolorna i Bolivia skiljer sig en hel del från våra egna skolor här hemma. I Bolivia söker de "alla" tillfällen till firande och man slutar aldrig förvåna sig över allt som skall firas. Elevens dag då lärarna ger sina egna elever en present, bjuder på fika och har olika aktiviteter tillsammans är ju verkligen en härlig tradition. Det är ingen tvekan om att det är positivt för våra barn, och självklart även för alla de andra eleverna, att lärarna engagerar sig i dem utöver själva skolarbetet. Vi vet alla hur viktigt det

är att få uppleva omsorg och att man är individuellt viktig i en större grupp. En skola som känns personlig och som lyckas fånga upp dem som håller på att hamna utanför, är så viktig för våra barn. Den betyder mer för dem än "bara" undervisning och kunskap. När våra ledare berättar om detta och sänder oss bilder, blir man både rörd och glad. Tänk att dessa barn genom El Arca och Rosa de Sarón har fått möjlighet att gå i den bolivianska skolan!

Alejandra, vår sylvärare.

"Jag älskar mitt arbete", berättar Alejandra

"Jag är sylvärare för flickorna på Rosa de Sarón och mycket glad över att ha fått möjligheten att arbeta här. Jag tycker väldigt mycket om flickorna. De är så kärleksfulla och kramar alltid om mig när jag kommer. När jag är ledsen får de mig att skratta och jag märker att de verkligen bryr sig om mig. Jag glömmer aldrig när jag fyllde år. Då fick jag flera presenter av mina elever. Jag har aldrig tidigare fått uppleva något liknande. Jag hoppas att detta arbete aldrig skall ta slut så länge jag kan undervisa. Tack".

Wanda skriver

"Jag är 13 år och jag är glad över att bo på Rosa de Sarón. Mest för att jag får vara tillsammans med mina systrar här på hemmet och mina bröder på El Arca. Jag får gå i skolan och lära mig

många olika saker. Mamma Ana Maria är som en riktig mamma för oss och jag tycker så mycket om henne. Vad bra att det här hemmet finns. Det är så fint."

Fabio skriver

"Jag är 12 år och går i sjätte klass. Jag tycker mest om att leka med cachinas (kulor). Här på hemmet har jag också min bror José som bor tillsammans med mig. Ibland blir jag arg på honom. Min mamma har inte hälsat på oss på lång tid. Men min ledare Marlen är som en mamma för mig. Hon bryr sig om mig, hon hjälper mig och hon undervisar mig. Jag tycker om att spela fotboll och på söndagarna åker vi till kyrkan. Ibland är min grupp på hemmet ute och går. Jag tycker om att bo på El Arca och jag vill inte härifrån. Jag vill gå på universitet. Tack alla ni för allt!"

